

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/972/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712215445
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6712215445.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Petra Priehodu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/205/2012 - 292 zo dňa 11. 05. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd ešte pred rozhodnutím vo veci samej konanie o návrhu žalobcu zo dňa 07. 05. 2015, ktorým sa domáhal prerušenia konania, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, zastavil z dôvodov, že o obsahovo rovnakom návrhu na prerušenie konania prvostupňový súd už rozhodol dňa 15. 11. 2013 uznesením č. k. 6C/205/2012 - 137 tak, že tento návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, na odvolanie žalobcu odvolací súd, a to Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 22. 04. 2014 č. k. 17Co/216/2014 - 151 uznesenie okresného súdu potvrdil. Okresný súd po oboznámení sa s podaním doručeným súdu dňa 28. 10. 2013 a 07. 05. 2015 konštatoval, že sa jedná o totožné podania z rovnakých dôvodov, a preto postupujúc podľa ust. § 103, § 159 ods. 3 a § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p. konanie o návrhu žalobcu, ktorým sa domáhal prerušenia konania podaním zo dňa 07. 05. 2015 zastavil. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne poukázal na to, že v danej veci sú splnené obidve kritériá, ktoré vymedzujú prekážku právoplatne rozhodnutej veci, a to totožnosť účastníkov konania ako aj totožnosť predmetu konania, a to v konkrétnej veci žiadosť o prerušenie konania z tých istých dôvodov, o ktorých už súd raz rozhodol. Z týchto dôvodov rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým súd konanie o návrhu žalobcu zo dňa 07. 05. 2015, ktorým sa domáhal prerušenia konania, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd je správne. Aj podľa názoru odvolacieho súdu existuje prekážka rozsúdenej veci v zmysle ust. § 159 ods. 3 O.s.p., a preto prvostupňový súd dôvodne zastavil konanie o návrhu žalobcu v zmysle § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p.

Rovnako prvostupňový súd ešte pred rozhodnutím vo veci samej návrh žalobcu zo dňa 07. 05. 2015, ktorým sa domáhal prerušenia konania z dôvodu, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, pričom v tomto konaní v

rovnakom procesnom postavení vystupujú účastníci konania tohto súdneho konania, pričom Okresný súd Prešov v hore uvedenom konaní uznesením v súlade s ust. § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť žalovaný, pričom zodpovedanie uvedených prejudiciálnych otázok podľa žalobcu má význam pre ďalší priebeh a rozhodnutie aj v tomto súdnom konaní, zamietol. Okresný súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol s odôvodnením, že v konaní, ktoré je vedené pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v konaní vo veci samej. Rovnako podľa názoru súdu ani konanie o prejudiciálnych otázkach, ktoré boli v rámci predmetného vnútroštátneho konania Okresným súdom Prešov súdnemu dvoru položené, nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Mal za to, že nie sú dané podmienky pre prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2, písm. c) O.s.p. Odvolací súd v zhode s názorom prvostupňového súdu je toho názoru, že pre rozhodnutie súdu vo veci samej nevstala potreba aplikácie práva Európskej únie a v dôsledku toho ani nebolo potrebné položiť súdnemu dvoru prejudiciálne otázky ohľadom výkladu práva Európskej únie a z rovnakého dôvodu teda neexistuje ani dôvod na prerušenie konania z dôvodu, že pred súdnym dvorom prebieha konanie o prejudiciálnych otázkach položených súdnemu dvoru v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Správne potom prvostupňový súd návrh žalobcu, ktorým sa domáhal prerušenia konania, s prihliadnutím na prebiehajúce konanie pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 7C/6/2010 ako nedôvodný zamietol.

Následne (ako to vyplýva i z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 11. 05. 2015) potom, čo súd rozhodol o návrhoch žalobcu, ktorými sa domáhal prerušenia konania tak ako je uvedené vyššie, po vykonanom dokazovaní odvolaním napadnutý rozsudok okresný súd návrh žalobcu, ktorým sa domáhal majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd uznesením č. k. 6C/205/2012 - 14 zo dňa 30. 01. 2013 konania vedené na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 6C/205/2012, 6C/206/2012, 6C/207/2012, 6C/208/2012, 6C/209/2012, 11C/95/2012, 11C/102/2012, 11C/133/2012 a 11C/137/2012 spojil na spoločné konanie s tým, že tieto budú vedené pod sp. zn. 6C/205/2012.

Z vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 11Er/906/2005, 11Er/1598/2004, 11Er/1662/2004, 11Er/2529/2006, 11Er/864/2004, 11Er/2099/2003, 11Er/783/2007, 11Er/451/2004, 11Er/1661/2004 žalobca ako oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora. V konaní sp. zn. 11Er/906/2005 takýto návrh podal dňa 02. 09. 2009, pričom exekučný súd uznesením zo dňa 15. 02. 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil. V konaní sp. zn. 11Er/1598/2004 podal návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 02. 01. 2009, pričom exekučný súd rozhodol dňa 10. 02. 2010, keď vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. V konaní vedenom pod sp. zn. 11Er/1662/2004 podal návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 02. 11. 2009, exekučný súd uznesením zo dňa 15. 02. 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. V konaní vedenom pod sp. zn. 11Er/2529/2006 podal návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 06. 09. 2010, exekučný súd uznesením zo dňa 04. 01. 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. V konaní vedenom pod sp. zn. 11Er/864/2004 podal návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 02. 11. 2009, exekučný súd dňa 27. 09. 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil. V konaní vedenom pod sp. zn. 11Er/2099/2003 podal návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 02. 11. 2009, exekučný súd dňa 04. 02. 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil. V konaní sp. zn. 11Er/783/2007 podal návrh na zmenu exekútora toho istého dňa, t. j. 02. 11. 2009, exekučný súd uznesením zo dňa 10. 05. 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil. V konaní vedenom pod sp. zn. 11Er/451/2004 podal návrh na zmenu exekútora dňa 30. 08. 2010, exekučný súd rozhodnutím zo dňa 21. 04. 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil. V konaní vedenom pod sp. zn. 11Er/1661/2004 podal návrh na zmenu exekútora dňa 24. 05. 2010, súd uznesením zo dňa 15. 02. 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil. Vec právne posúdil podľa § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1, 2 a § 17 ods. 1 a 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Žalobu žalobcu vzhľadom na vykonané dokazovanie a citované zákonné ustanovenia ako nedôvodnú a neopodstatnenú zamietol, poukázal na to, že žalobca v žiadnom z konaní právne relevantným spôsobom nepreukázal ani vznik škody, ani výšku škody, neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady

škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a rovnako aj nemajetkovej ujmy súd uplatnený nárok žalobcu považoval za neopodstatnený a nedôvodný. Z týchto dôvodov žalobu v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, hoci žalovaný mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu však žiadne trovy nevznikli, preto súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. V rozsiahlom odvolaní, okrem iného, namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Pred vynesením rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť. Prvostupňovému súdu vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu sám určil. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namietal, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 345/09). Žalobca v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému vec bola pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej situácie, okresný súd preto nemal vec meritórne prejednať. Vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Namietal, že súd sa vôbec nezaoberal uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal odvolanie v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p., pričom odvolací súd sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku z dôvodu jeho vecnej správnosti. Námietky žalovaného uvedené v odvolaní odvolací súd nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

Tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania neobstojí, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v súdnej veci nerozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, okresný súd vo veci vytýčil termín pojednávania na deň 11. 05. 2015, účastníci na toto pojednávanie boli riadne predvolaní. Hoci žalobca bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčasť neospravedlnil, len podaním zo dňa 07. 05. 2015 súd požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestranného súdu a sudcu.

Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu a uvádza, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Odvolací súd považuje záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu v celom rozsahu za správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdý nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Odvolací súd v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, preto pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu, ktoré sú uvedené v jeho odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska posúdenia, či došlo k vadám v konaní, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Námietka žalobcu uvedená v odvolaní, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nie je dôvodná. O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu, ktorý vo veci rozhodoval, rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí nevylúčil. Uznesenie nadriadeného súdu účastníkom konania bolo riadne doručené, iné dôvody zaujatosti (ako dôvody, ktoré boli už uvedené v samotnej žalobe) žalobca v odvolaní neuviedol. Pokiaľ žalobca svoje tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí založil na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu ako exekučný súd, ktorý mu svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu, odvolací súd poukazuje na to, že súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31. 05. 2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že sudca vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (viď napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19. 06. 2013, sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12. 09. 2013).

Keďže odvolací súd je toho názoru, že žalobcovi žiadnym spôsobom právo konať pred súdom odňaté nebolo a súčasne vo veci rozhodol zákonný sudca, prejednal odvolací súd následne rozhodnutie okresného súdu vo veci samej.

Odvolací súd súhlasí so záverom prvostupňového súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Argumentácia žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívala v tvrdení, že k rozhodnutiu o návrhu oprávneného na zmenu súdneho rozhodnutia nedošlo v zákonom stanovenej 30 dňovej lehote. Odvolací súd k tomuto uvádza, že zákonom č. 341/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, bol s účinnosťou od 01. 09. 2005 zmenený i exekučný poriadok, okrem iného i v jeho ustanovení § 44, v ktorom sa doterajšie ods. 4 až 6 označili ako ods. 5 až 7 a § 44 ods. 7 znel takto: „Oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.“. V prechodných a záverečných ustanoveniach účinných od 01. 09. 2005 zákon v ustanovení § 238 ods. 1 zakotvil, že konania začaté pred 01. 09. 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. 08. 2005, ak ods. 2 neustanovuje inak. Podľa § 238 ods. 2 ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 01. 09. 2005. Vzhľadom na uvedené z citovaného ustanovenia vyplýva, že na rozhodnutie o zmene exekútora v exekučných konaniach, ktoré boli začaté pred 01. 09. 2005, sa nevzťahovala zákonná 30 dňová lehota. Za situácie, že zákonodarcu v danom prípade nestanovoval lehotu na rozhodnutie exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Vo veciach sp. zn. 11Er/906/2005, 11Er/1598/2004, 11Er/1662/2004, 11Er/864/2004, 11Er/2099/2003, 11Er/451/2004, 11Er/1661/2004 nemohlo tak dôjsť zo strany exekučného súdu k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Vo veciach sp. zn. 11Er/2529/2006 a 11Er/783/2007 o návrhu na zmenu súdneho exekútora súd síce nerozhodol v 30-dňovej lehote, odvolací súd však uvádza, že táto lehota je len lehotou procesnou, pričom v obidvoch exekučných veciach exekučný súd rozhodol tak, že vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, žalobca v konaní nepreukázal, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., čím nebol naplnený základný predpoklad pre

zodpovednosť žalovaného za požadovanú náhradu škody a nemajetkovú ujmu, ktorú žalobca v tomto konaní požadoval. Odvolací súd ďalej dodáva, že pokiaľ žalobca nedisponoval spôsobilý exekučným titulom, nemohol sa v rámci exekúcie vôbec domôcť ani nároku od povinného, a preto s takýmto exekučným konaním sa ani nemôže spájať vznik akejkoľvek škody a nemajetkovej ujmy oprávneného pre samotnú nemožnosť realizácie exekúcie. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že exekučný súd na základe žiadosti súdneho exekútora poveril príslušného súdneho exekútora vykonaním exekúcie a tento mal povinnosť vykonávať úkony smerujúce k vymoženiu pohľadávky žalobcu ako oprávneného v danom exekučnom konaní. Žalobcom avizované náklady, v ktorých vzhliadol vznik škody, by mu preto vznikli bez ohľadu na to, ktorý exekútor exekúciu by vykonával, čo vylučuje aj príčinnú súvislosť medzi konaním exekučného súdu a žalobcom tvrdenou škodou, ako aj vznikom nemajetkovej ujmy. Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu odvolací súd poukazuje na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je objektívnou zodpovednosťou bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je nesprávny úradný postup, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve tvrdený nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Ak prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup, nebol v konaní zistený, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, teda nebol zistený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti, preto okresný súd sa dôvodne nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti, a teda existenciou škody, príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou.

Odvolací súd záverom uvádza, že po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo nezistil vadu konania podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., pričom aj ďalšie skutočnosti, ktoré žalovaný vytýkal v jeho odvolaní sú bez právneho významu alebo sa preskúmaného rozsudku vôbec netýkajú.

Vzhľadom na uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania. Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne správne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, žiadne trovy odvolacieho konania si však neuplatnil, súd teda rozhodol, že žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.